11/04/2021

Μνημόσυνο της ευεργέτιδος Ευγενίας Μαλακούση

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Δ΄ Κυριακή των Νηστειών 11 Απριλίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον υπό κατασκευή Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας τέθηκε σε προσκύνηση τεμάχιο του Ιερού Λειψάνου του Εθνομάρτυρος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου του Ε΄, το οποίο αποθησαυρίζεται στην Ιερά Μονή.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος τέλεσε το καθιερωμένο κατ' έτος μνημόσυνο της αειμνήστου ευεργέτιδος του Ιερού Προσκυνηματικού Ναού του Αγίου Αντωνίου Βεροίας μακαριστής Ευγενίας Μαλακούση

, **ενώ στη συνέχεια έμπροσθεν του Ιερού Εικονίσματος της Παναγίας της Τριχερούσης ανέγνωσε ικετήρια ευχή προς την Υπεραγία Θεοτόκο για την απαλλαγή της λοιμικής νόσου του κορωνοϊού.**

Η Ακολουθία τελέστηκε τηρουμένων όλων των προβλεπόμενων περιοριστικών μέτρων για την προστασία της δημόσιας υγείας, ενώ μεταδόθηκε απευθείας στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως, στην αντίστοιχη σελίδα στο Facebook και στον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος 90.2 FM».

Στην Ιερά Ακολουθία έψαλλαν ο Πρωτοψάλτης του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας κ. Νικόλαος Χανουμίδης και ο Λαμπαδάριος του Ιερού Προσκυνηματικού Ναού του Αγίου Αντωνίου Βεροίας κ. Βασίλειος Γουδώνης.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Διδάσκαλε, ἤνεγκα τόν υἱόν μου πρός σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον». **Μέ τή φράση αὐτή, πού ἐκφράζει τήν ἀγωνία ἑνός πατέρα, ἄρχισε τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, στό ὁποῖο ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Μάρκος μᾶς περιέγραψε τό θαῦμα τῆς θεραπείας ἑνός δαιμονισμένου παιδιοῦ. Ὅμως ἡ ἀγωνία τοῦ πα-τέ-ρα, ὁ ὁποῖος καταφεύγει τελικά στόν Χριστό, ἀφοῦ πρῶτα ζητᾶ ἀπό τούς μαθητές του νά θεραπεύσουν τό παιδί του, πού ταλαιπωρεῖται ἀπό τό πονηρό πνεῦμα καί δέν μπορεῖ νά ἡσυχάσει, γιατί ἄλλοτε ὁ δαίμονας τό ρίχνει στό νερό καί ἄλλοτε στή φωτιά καί ἄλλοτε τό κάνει νά τρίζει καί νά ἀφρίζει, δέν εἶναι μοναδική. Εἶναι ἡ ἀγωνία κάθε ἀνθρώπου καί ἰδιαιτέρως τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας, πού ταλαιπωρημένος ἀπό ὅλα ὅσα ζεῖ, κουρασμένος ἀπό ὅλα ὅσα ἀναγκά-ζεται νά ὑπομένει καί νά ὑποφέρει, ἐξαντλημένος ἀπό τήν πίεση καί τίς δοκιμασίες στίς ὁποῖες τόν ὑπο-βάλλει συχνά ὁ πονηρός προκειμέ-νου νά ὑφαρπάσει τήν ψυχή του, ἐξουθενωμένος πολλές φορές καί ἀπό τίς δικές του ἐπιλογές γιά τή ζωή του καί ἀπογοητευμένος ἀπό ὅλα καί ἀπό ὅλους, καταφεύγει τελικά στόν Χριστό**.

Ζητᾶ ἀπό τόν Χριστό τή λύτρωση καί τήν ἀπαλλαγή ἀπό ὅσα τόν βασανίζουν, ἀφοῦ πρῶτα δοκιμά-σει ὅλα τά ἄλλα μέσα πού ἔχει στή διάθεσή του· ἀφοῦ ἐπισκεφθεῖ ὅλους τούς αὐτόκλητους θεραπευ-τές πού ἐμφανίζονται δῆθεν γιά νά τόν βοηθήσουν· ἀφοῦ διαπιστώσει ὅτι τίποτε δέν μποροῦν νά τοῦ κάνουν.

Πλησιάζει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τόν Χριστό, μαζί μέ τόν πατέρα τοῦ δαιμονιζομένου νέου, ὡς μία τε-λευ-ταία δυνατότητα, ὡς μία ἔσχα-τη λύση. Τόν πλησιάζει καί τοῦ περιγράφει τήν κατάσταση τοῦ παι-διοῦ του, τοῦ περιγράφει τίς

περιπέτειες καί τίς ἀποτυχίες του, τοῦ ἀναφέρει τήν ἀδυναμία τῶν μαθητῶν του νά τόν θεραπεύσουν, τοῦ περιγράφει ὅλα αὐτά πού τοῦ εἶχαν κλονίσει τήν πίστη, γιά νά καταλήξει στήν παράκληση: ἄν μπορεῖς νά κάνεις κάτι, βοήθησέ μας. «Εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν».

Εἶχε, ἀλήθεια, πίστη ὁ ταλαίπω-ρος πατέρας πού τοῦ τήν κλόνισε ἡ περιπέτεια τῆς ὑγείας τοῦ παιδιοῦ του, ἤ ὄχι; Ἡ ἀπάντηση εἶναι δυστυχῶς ἀρνητική. Δέν διέθετε πίστη ὁ πατέρας, γι᾽ αὐτό καί προστρέχει ὡς ἔσχατη λύση στόν Χριστό. Δέν διέθετε πίστη, γι᾽ αὐτό καί ὁ Χριστός ἀποδοκιμάζει δύο φο-ρές τήν ἔλλειψή της, ἀφενός ὅταν οἰκτείρει τήν ἄπιστη γενεά τῶν ἀνθρώπων καί διερωτᾶται μέ-χρι πότε θά τήν ἀνέχεται, καί ἀφε-τέρου ὅταν ἐπισημαίνει στόν πατέ-ρα τοῦ δαιμονιζομένου τή δύναμη τῆς πίστεως λέγοντας: «πάντα δυ-να-τά τῷ πιστεύοντι».

Τί σημαίνουν ὅμως αὐτά γιά μᾶς; **Σημαίνουν τήν ἀνάγκη νά ἐλέγξουμε τόν ἑαυτό μας καί τήν πίστη μας. Νά δοῦμε πῶς πλησιά-ζουμε τόν Χριστό καί πότε τόν πλη-σιάζουμε; Τόν πλησιάζουμε, ἀφοῦ ἔχουμε ἀναζητήσει προηγουμένως βοήθεια καί λύσεις γιά τά προβλή-ματά μας καί γιά τή ζωή μας ἀπό ἄλλους ἀνθρώπους ἤ ἀπό ἄλλες ἰδεολογίες καί πίστεις; Ἤ μήπως τόν πλησιάζουμε ἀπό συνήθεια καί τόν παρακαλοῦμε γιά ὅσα ἔχουμε ἀνάγκη χωρίς νά πι-στεύ-ουμε ὅτι μπορεῖ νά μᾶς τά δώσει; Καί αὐτό ἰσχύει ὄχι μόνο γιά τίς ὑλικές ἤ τίς σωματικές ἀνάγκες μας ἀλλά καί γιά τίς πνευματικές.**

Διερχόμεθα μία περίοδο νηστείας καί πνευματικοῦ ἀγῶνος, στήν ὁποία ὁ καθένας μας κάνει τή δική του προσπάθεια. Πόσο ὅμως ζητοῦ-με καί σέ αὐτή τήν προσπά-θεια τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ; Πόσο πιστεύουμε ὅτι ὁ Χριστός μπορεῖ νά ἀπαλλάξει καί ἐμᾶς ἀπό τήν ἀδυναμία ἤ τό πάθος, τό ὁποῖο προσπαθοῦμε νά ἐκριζώσουμε ἀπό τήν ψυχή μας καί δυσκολευόμαστε καί ἀδυνατοῦμε νά τό ἐπιτύχουμε μέ τίς δικές μας ἀσθενεῖς δυνάμεις, ἄν τοῦ τό ζητήσουμε μέ πίστη καί θέρ-μη;

Πόσο πιστεύουμε ὅτι ὅλα αὐτά, γιά τά ὁποῖα εὔχεται ἡ Ἐκκλησία μας στίς κατανυκτικές της Ἀκο-λουθίες τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου, τῶν Προηγιασμένων τιμίων Δώ-ρων, τῶν κατανυκτικῶν Ἑσπερι-νῶν, μπορεῖ ὁ Χριστός νά τά χαρί-σει καί σέ ἐμᾶς, ἄν ἐμεῖς δέν περιο-ριζόμεθα νά ἀκοῦμε ἀδιά-φοροι τίς εὐχές καί τούς ὕμνους τῆς Ἐκ-κλη-σίας, ἀλλά πα-ρα----καλοῦμε μέ πίστη τόν Χριστό;

Ἄς ἐξετάσουμε τόν ἑαυτό μας σήμερα, ἀκούοντας τόν ἔλεγχο τοῦ Κυρίου μας πρός τόν πατέρα τοῦ δαι-μονιζομένου ἀλλά καί πρός τούς μαθητές του. Καί ἄς ἀφυπνι-σθοῦμε ἀπό τόν λήθαργο τῆς ἀπι-στίας καί τῆς

ἀδιαφορίας, καί ἄς νά μά-θουμε νά ἀναθέτουμε στόν Χρι-στό ὅλα τά αἰτήματά μας, καί τά ὑλικά καί τά πνευματικά, μέ τήν πίστη καί τή βεβαιό-τητα ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νά μᾶς δώσει τή λύση πού ἔχουμε ἀνάγκη καί νά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία, καί ἰδιαιτέρως αὐτή τήν περίοδο, κατά τήν ὁποία ἔχουμε ἀνάγκη μόνο τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ἀρκεῖ ἐμεῖς νά πιστεύ-ουμε ἀκράδαντα στή δύναμή του καί νά καταφεύ-γουμε μέ πίστη στήν ἀγάπη του καί τήν πρόνοιά του γιά ὅλες τίς ἀνά-γκες μας.

Κατά τή χθεσινή ἡμέρα ἡ Ἐκκλη-σία μας ἑόρτασε τή μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος καί ἐθνομάρ-τυρος Γρηγορίου τοῦ Ε΄, πατριάρ-χου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ πατριάρχου ὁ ὁποῖος σήκωσε στούς ὤμους του ὁλόκληρο τό Ἔθνος μας καί μέ τό μαρτύριό του σφράγισε τήν ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ἱερή του μνήμη μᾶς συγκινεῖ ἰδιαιτέ-ρως, καί μᾶς συγκινεῖ πολύ περισ-σότερο φέτος, πού ἄν καί κάτω ἀπό τίς δύσκολες ὑγειονο-μι-κές συνθῆ-κες πού ἐπιβάλλει ἡ παν-δημία, ἑορτάζουμε τήν ἐπέτειο τῶν 200 ἐτῶν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς Ἑλ-λη--νικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, πρωτομάρτυς τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ε΄.

Δέν τοῦ ὀφείλουμε τιμή καί σεβασμό μόνο γιά τό μαρτύριό του χάριν τῆς πίστεώς του στόν Χριστό, ἀλλά καί γιά τήν ἀπόφασή του νά θυσιασθεῖ προκειμένου νά γλυτώ-σει χιλιάδες ἀθώων πού θά ἔσφα-ζαν οἱ Τοῦρκοι ὡς ἀντίποινα γιά τήν ἐξέγερση τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἔχοντας συνείδηση τῆς εὐθύνης του ὡς πατριάρχου ἀλλά καί τῆς εὐθύνης του γιά τό Γένος, ἔκανε τό χρέος του μέχρι τήν τελευταία στιγμή, ἐνθαρρύνοντας μυστικά τίς προε-τοι-μα-σίες τῆς Ἐπαναστά-σεως, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τίς ἐπαφές του μέ ὁπλαρχηγούς τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καί τῆς Πελο-ποννήσου, ἀλλά καί μέ ἱεράρχες, ὅπως ὁ Σαλώνων Ἡσαΐας, καί συγ-χρόνως παίρ-νοντας ὅλα τά μέτρα, ὥστε νά κατευνάσει τήν ὀργή τῶν Τούρ-κων καί νά περιο-ρίσει κατά τό δυ-νατόν τίς συνέ-πειές της.

Ἐκεῖνος ἔμει-νε πιστός στό καθῆ-κον του ὡς πατρι-άρ-χου καί πνευ-μα-τικοῦ πα-τρός ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνι-σμοῦ, ὑπο-μένοντας πολλα-πλό μαρτύριο, βλέ-ποντας τούς συνεργάτες του, ἀρχιερεῖς καί λαϊ-κούς, νά φυλακί-ζονται καί νά ἀπαγ-χονίζονται, καί ἀναγκαζό-με-νος μέ πόνο ψυχῆς νά ὑπογράψει ἀποφάσεις πού οὔτε ἤθελε οὔτε πολύ περισσότερο πί-στευε.

Καί ἐνῶ εἶχε τή δυνατότητα νά φύγει ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη καί νά γλυ-τώσει

τόν μαρτυρικό θάνα-το, ἐκεῖνος ἔμει-νε δίπλα στό ποίμνιό του μέχρι τέλους, ἔγινε μέ τόν θάνατο του σύμβολο τοῦ ἀγῶ-νος τῶν Ἑλλήνων γιά τήν ἐλευ--θερία καί συγ-κίνησε μέ τή θυσία του ἑκατομ-μύρια ἀνθρώ-πων.

Κι ὅμως, ὅπως συμβαίνει συνή-θως μέ τίς μεγάλες καί ἱερές μορ-φές, βρέθηκαν κάποιοι πού δέν μπόρεσαν ἤ δέν θέλησαν νά κατα-λάβουν τή στάση του καί τίς ἐπι-λογές του. Δέν θέλησαν νά κατα-νοήσουν πῶς εἶναι νά σέ βαρύνουν τόσο μεγάλες εὐθύνες σέ τόσο κρί-σιμες ὧρες. Καί ἔτσι τόν κατέ-κρι-ναν καί τόν συκοφάντησαν ὡς ὄργα-νο τῶν κατακτητῶν, ἀδικώντας τή μνήμη του καί τή θυσία του καί ἀποδεικνύ-ο-ντας πόσο μικροί καί ἀσήμαντοι εἶναι ὅσοι διαστρέφουν τήν ἀλή-θεια γιά ἰδιοτελεῖς καί κομματικούς σκοπούς, ὅπως κάνουν καί κάποιοι στίς ἡμέρες μας, κρίνοντας καί κατακρίνοντας ἄδικα ὅσους ἔχουν τήν εὐθύνη νά διαχειρισθοῦν κρί-σι-μες καταστά-σεις καί συγχρό-νως νά προστατεύ-σουν ἀνθρώπους.

Ὑποκλινόμενοι ἐνώπιον τῆς ἱε-ρᾶς μνήμης του καί ἀσπαζόμενοι ἐν εὐλαβείᾳ τήν ἱερά του εἰκόνα, τοῦ ἐκφράζουμε τόν σεβασμό καί τήν εὐγνωμοσύνη μας γιά τήν προσφορά του στήν Ἐκκλησία καί τή θυσία του γιά τό Γένος μας. Καί μέ τήν εὐκαιρία τῶν 200 χρόνων ἀπό τό μαρτύριό του τόν τιμοῦμε ὡς φωτεινό ὁδο-δείκτη τῆς πορείας μας καί ἐπικαλούμεθα ταπεινά τίς πρεσβεῖες του γιά τήν Ἐκκλησία καί τό Ἔθνος μας.

Ἡ τοπική μας Ἐκκλησία ἔχει τήν εὐλογία καί τή χάρη ἀπό τόν Θεό καί τόν ἅγιο Γρηγόριο νά ἔχει, ὅπως βλέπετε, ἕνα πολύ μικρό τεμάχιο τοῦ χαριτοβρύτου λειψάνου του, τό ὁποῖο μετά τόν ἀπαγχονισμό καί μετά τίς ταλαιπωρίες ἐρρίφθη στή θάλασσα ἀπό τούς Ἑβραίους καί τούς Τούρκους. Καί ἡ θάλασσα τό ἔβγαλε στήν ἐπιφάνεια, τό βρῆκε ἕνας πλοίαρχος ἀπό τήν Κεφαλληνία, ὁ ὁποῖος τό ἔβαλε στό πλοῖο του καί τό μετέφερε στήν Ὀδησσό, ὅπου ἐτάφη μέ μεγάλες τιμές ἀπό τόν Ρωσικό λαό καί ἀπό τόν τσάρο.

Ὅταν ἐπισκέφθηκα τήν Ὀδησσό, εἶχα αὐτή τήν εὐλογία, νά ἔχουμε ἕνα πολύ μικρό τμῆμα τοῦ χαριτοβρύτου λειψάνου τοῦ ἁγίου Γρηγορίου. Ἄς ἐπικαλεσθοῦμε τή χάρη του καί ἄς τόν τιμοῦμε, γιατί χάρη στή θυσία του καί τή θυσία τῶν προπατόρων μας ἐμεῖς σήμερα ἀπολαμβάνουμε τήν ἐλευθερία, δοξάζουμε τόν Θεό, πηγαίνουμε στίς ἐκκλησίες μας, τά παιδιά μας σπουδάζουν, ἐνῶ ἐκεῖνα τά χρόνια ὅποιος πήγαινε στό σχολεῖο εἶχε καί διωγμό, εἶχε καί ταλαιπωρίες, σήμερα ὅμως ὅλα αὐτά τά ἀπολαμβάνουμε χάρη στή θυσία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, πού θυσιάσθηκαν γιά τήν πατρίδα καί τήν ἐλευθερία. Ἄς τούς τιμήσουμε».